

Παρά την - λόγω θέσης - αισιόδοξη διάθεση μου, απ' ότι βλέπω

ΣΑ ΝΑ ΣΚΟΥΡΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

(Μήπως πρέπει να σηκωθώ, να βουτήξω τίποτα κοτρώνια, πριν με βουτήξουν αυτά;)

Point blank

Περισσότερο ίσως από άλλες γνώμες, δυο μικρά σχόλια στο προηγούμενο φύλλο σχετικά με τον (τότε) αγώνα των εκπαιδευτικών μέτρησης στα ξεγόνιωμα των κλώνων μας σε τσάι κυριών. Δύο διαφορετικές αποστολές απόφωαν μας "κλόισαν", κι αφήνουμε εσάς να αναγνωρίσετε το ιδεολογικό στίγμα της κάθε μας: από τη μια μεριά πώς είναι δυνατόν να απαξιώνουμε ένα τόσο ελλειδοφόρο κίνημα σαν αυτό των καθηγητών, που είναι η πρώτη αστραπή της επερχόμενης κοινωνικής καταγιάδας - από την άλλη πώς είναι δυνατό να απέχουμε και να μην πανηγυρίζουμε για έναν τόσο "δυναμωμένο" πετροπόλεμο, τον καλύτερο - όπως λένε οι μουσες - από τα "μαθητικά" του '91; Εντάξει. Στην Ελλάδα οι ιδεολόγοι μπορούν να κολοπερνάνε κολυμπώντας στα ριχτά της μικροαστικής θολούρας, όμως αλλιώς σ' αυτήν την ήπειρο (σε μέρη που ο κοινωνικός ανταγωνισμός τους έμαθε να στέκονται με το κεφάλι επάνω και τα πόδια κάτω) σύντροφοι έχουν μιλήσει από χρόνια για τον δυναμικό ρεφορμαισμό. Για τη χρήση, δηλαδή, δυναμικών μορφών πάλης, σε κοινωνικούς αγώνες με συντηρητικό περιεχόμενο. Στα δικιά μας, εδώ και μια δεκαετία σχεδόν, αυτός ο δυναμικός ρεφορμαισμός είναι το κοινό έδαφος πολλών και διαφορετικών κινητοποιήσεων - είναι περίεργο που δεν το έχει προσέξει(;) κανένας... Αγώνες που σκοπεύουν στην υπεράσπιση κεκτημένων (οικονομικών, θεσμικών) εξελίσσονται κάποια στιγμή βίαια: τί είναι λοιπόν αυτή η "ανάφαση", και ποιά κοινωνικά υποκειμενα την εκφράζουν; Κι ακόμα, το πιο σημαντικό: δημιουργούν αυτοί οι αγώνες μιαν ανταγωνιστική διαδρομή, γίνονται βήματα κάποιας χειραφετικής πορείας;

Μια μικρή παρένθεση: γιατί η "υπεράσπιση των κεκτημένων" είναι "συντηρητική"; Μιάμε, σε πολλές (αλλά όχι σε όλες τις) περιπτώσεις για τις "μυές νίκες" κοινωνικών αγώνων που κάποτε υπήρξαν ακόμα και αμειψόλητες. Αλλά από προλεταριακή σκοπιά το μόνο "κεκτημένο" είναι ο ίδιος ο ταξικός ανταγωνισμός - και όχι τα προσωρινά του αποτελέσματα. Αν κάποιος ανταλλάξει αυτόν το ριζικό και χωρίς στάσεις πόλεμο με την ικανοποίηση και την απόλαυση των ανατοφρευτικών συμβιβασμών, που μόνο στιγμιαία μοιάζουν νίκες, κιαν επιτέλεον επαναπαυτεί στα έτοιμα "κεκτημένα", τότε αργά ή γρήγορα θα αναγκαστεί να θυμηθεί με τον πιο δυσάρεστο τρόπο πως στις κοινωνικές αντιθέσεις δεν υπάρχει ανάπαυλα, ούτε φυσικά οριστικά κατακτημένα έδαφη: τα αφεντικά παραδοκόν. Κατά συνέπεια η "υπεράσπιση των κεκτημένων" είναι συντηρητική όχι επειδή αυτά τα ίδια υπήρξαν εύκολα ή ασήμαντα, αλλά γιατί μετατρέπουν στο υλικό αντίλλαγμα της οριστικής και μονομερούς ανακαχής - σε έναν πόλεμο που η ανακαχη είναι συνώνυμη της ήττας. Η έλλειψη αυτής της επάνωσης, αυτή είναι η παγερή καρδιά του εργατικού συντηρητισμού. Και τον αναποφρευτικού μικροαστισμού.

Όσον αφορά στην "ανάφαση", η εξέγερση της βρίσκεται στην κοινή αιτία όλων αυτών των αγώνων. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση συνταράζει με βία τα ίδια τα θεμέλια της ταξικής διαστρωμάτωσης, κατ'επέπεια ολοκλήρη την κοινωνική πυραμίδα της συνείδησης και της ερηθής όπως είχε στηθεί σαν φροντισμός (σαν κατασκευασμένο ιδεολογικό, φαντασιακό, πολιτικό κλπ). Τα έχουν αυτά οι επαναστάσεις, και η τελευταία τεχνολογική επανάσταση (των κυριών του κόσμου) δεν είναι λιγότερο επανάσταση από άλλες, ας πούμε την πρώτη βιομηχανική επανάσταση, τότε που οι πάπες μηχανάς "πέταξαν στα σκουινιά" τους παλιούς μαστόρους, γεννώντας μαζί με το προλεταριάτο.

Αυτό που λέγεται "πολιτική διείσδυση" (κόμματα, κοινωβούλια, αλλά και συνδικάτα μάντες των κομμάτων) βρίσκεται επίσης στη δίνη της αναδιάρθρωσης, κι όχι μόνο επειδή πάσχει από ικανό "προσωπικό". Η "χρήση αντιπροσωπευτικής" είναι δομική: από το ξέρουν και οι πέτρες. Αυτό όμως δεν σημαίνει καθόλου και αδυναμία (ιδεολογικής) ηγεμονίας - άλλο πράγμα οι (εξεπρασμένοι, δυσλειτουργικοί) θεσμοί κι άλλο ο κοινωνικός έλεγχος. (Του οποίου τα "κενά" καλύπτονται από την ...οικογένεια, τη ...θρησκεία, τον ...αθλητισμό, τα ...μμε, ε;)

Το θέμα είναι πως ο παλιός μικροαστισμός (της "σταθερής δουλειάς" που έφτασε να νοείται σαν "ιδιοκτησία" του μισθωτού, του συντηχιασμού, της εγγυημένης κατανάλωσης κλπ) δε μένει έξω από τη θύελλα. Που είναι βίαιη, απότομη, ξαφνική - οι μικροαστικοποιημένοι μισθωτοί δεν έχουν να το ταξικό "ένστικτο" να μπαίνουν εργαζομενα από τα παθήματα των δόλων τους, από όσα γίνονται σε άλλους, γύρω τους. Θύελλα απέναντι στην οποία οι ιστορικές (πολιτικές) μεσοαλήψεις του μικροαστισμού είναι ανίκανες να προσφέρουν προστασία κάθε στιγμή. Γι αυτό ο παλιός μικροαστισμός εκρηγνύεται: οι σκόρπιες κοινωνικές ομάδες του ανακαλύπτουν στιγμιαία και ακαριαία πως βρίσκονται έξω από τους χειρισμούς στους οποίους γενικά (ιδεολογικά) αφήνουν - ή, ακόμα περισσότερο, θέλουν να αφήνουν. Η ανακάλυψη αυτής της στιγμιαίας διπλής εξουσίας (και από τη συνείδηση και από την πολιτική μεσοαλήψη του συμφέροντός τους) οδηγεί

γεί αυτόν τον καθωσπρέπει και νομοταγή κόσμο σε βίαιες αντιδράσεις που καθόλου δε σκοπεύουν στην καταστροφή του συστήματος, ειδικά μάλιστα της "γενικής υπόθεσης": του κράτους. Αντίθετα, κρατώντας στην πιο ακραία της έκφραση τη συντηρητική αντίληψη του "ιδιαιτέρου συμφέροντος" νοιώθουν πως εκρηγνόμενες βρίσκονται η καθεμιά με τη σειρά της στη καρδιά του συστήματος ("τη λίσση να δώσει ο πρωθυπουργός" φώναζαν μέχρι πρόσφατα) - του συστήματος που θέλουν (μελοδραματικά) να αφανίσουν.

Έτσι (και πείτε μας πού κάνουμε λάθος) οποιαδήποτε κιαν είναι η ένταση ή η βιαιότητα αυτών των αγώνων, έχουν μερικές σταθερές και αμετακίνητες παραμέτρους. Πρώτον, την άρνηση οποιασδήποτε έστω και γενικόλογης ταξικής αναφοράς, κι αντίθετα την πλειοδοσία σε ιδεολογήματα περί κοινού (α-ταξικού) συμφέροντος, "λαού" κλπ. Δεύτερον, την ετοιμότητα για οποιαδήποτε βοήθεια από το πολιτικό προσωπικό της κυριαρχίας, και την απόλαυση όταν το "πρόβλημα" φτάει στο "κεντρικό πολιτικό στρατηγείο" (βουλή, κόμματα, κλπ). Χαρακτηριστική είναι η ισχυρή συγκέντρωση στο "διάλογο", που θεωρείται (κι όχι δικά!) το ελεγχόμενο της ευθύνης... Τρίτον, την (πικρόχολη έστω) ανοχή στον παραδοσιακό συνδικαλισμό και το προσωπικό του (που ακόμα κιόταν είναι "πολυήμερο" παρεμένει ελίδα μεταφορές αιτημάτων στην τεχνοκρατικοκρατία του συστήματος) - και κυρίως την απέχθεια για οποιαδήποτε σταθερή μη κρατική μορφή οργάνωσης. Τέτατον, την επίσημη σύνδεση του "ειδικού" συντηρητικού συμφέροντος με το "γενικό" μέσω δανειών από τις έτοιμες λύσεις που προσφέρει το κόμμα των μνητία - δηλαδή με ηπές ή υπονοούμενες αναφορές στο "εθνικό συμφέρον".

Μα περισσότερο από όλα αδιάφευτος συνήγορος της γνώμης μας είναι η τέλεια έλλειψη οποιασδήποτε αλληλεγγύης των "προηγούμενων" αγωνιζόμενων στους "επόμενους". Βγάζει τόσο πολύ μάτι αυτή η έλλειψη που είναι ανόητο να τη θεωρεί κανείς δευτερεύουσα παράλειψη: ο μικροαστισμός δεν κάνει ποτέ λάθος! Όχι μόνο δεν σκοπεύει στην αποκατάσταση κάποιας "ενότητας" του ανταγωνισμού, αλλά φροντίζει με επιμέλεια και ακριβεία για το αντίθετο. Κλείνουν τις παρενθέσεις της "ανταρραχής" πίσω και μπροστά από κάθε αγώνα οι ίδιοι οι συμμετέχοντες σ' αυτούς: ξέροντες (υποσυνείδητα ίσως αλλά με σιγουριά) πως αν θέλουν να οξείνουν τον εαυτό τους πρέπει να αφήσουν τη δουλειά της "σύνθεσης" στο κράτος και τα όργανά του, όποια κιαν είναι.

Χρειάζονται παραδείγματα; Βάλτε κάτω ό,τι θέλετε... Το ότι αυτά τα ξεσπάσματα έχουν τη δική τους, "εσωτερική" (δηλαδή: συντηρητική) δικαιοσύνη είναι αλήθεια. Στα "μέτωπα" των ανοίγονται είναι, σε όποιον αρέσουν οι απλουστεύσεις, εύκολο να βρεθεί ποιοί είναι οι "κακοί" και ποιοί είναι οι "καλοί". Ειδικά όταν οι "κακοί" χρησιμοποιούν τους μάτσους τους - τότε οι άλλοι μπατόσοι, οι ιδεολογικοί, δε φαίνονται. Όπως δε φαίνεται και η οργανική σχέση ανάμεσα στους "καλούς" και τους "κακούς", την οποία οι τελευταίοι (το είπαμε ήδη) προσέχουν σαν κόρη οφθαλμού. Είναι τεράστια η απόσταση μέχρι το να θεωρούνται αυτά "κινήματα" ή "εξεγέρσεις" - αν, βέβαια, εννοεί κάποιος σαν κινήματα και εξεγέρσεις πράξεις, στιγμές, χειραφέτησης και όχι μαλακισμένες χρήσιμες για το καφνείο του. Το χειρότερο είναι όταν (από δολιότητα ή βλακεία, το ίδιο σημείο) αυτά τα "κινήματα" κι αυτές οι "εξεγέρσεις" εισάγονται σε σημεία αναφοράς στην οποία προβληματική του ανταγωνιστικού μητροπολιτικού πεδίου.

Γιατί οι τρέπες μας, σ' αυτό το πεδίο, είναι τεράστιες - αλλά αν έχουμε να κάνουμε κάτι μ' αυτές προς το παρόν είναι τις κρατήσουμε ανοικτές, σα ραντάω κρητικής (θεωρίας και πράξης). Εκείνοι που κλείνουν τονηρά το μάτι στη βία ενός συντηρητικού αιτήματος (οποιοδήποτε κιαν είναι αυτό) χωρετόν ανοικτά το ίδιο το κράτος, όποια ιδεολογία κιαν χρησιμοποιούν για να κρυφτούν. Η φαντασιοπληξία πως πέτρα με την πέτρα θα "εξολοθήσουν" τελικά οι μικροαστοί και θα ...επαναστατήσουν είναι το ίδιο όθλια και μίζερα που την μεθόδο του κκε: ψηφίζοντας εκατό χρόνια την "αλήθινή αριστερά" και τα κόπια της, δε μπορεί, στο τέλος κάτι θα γίνει...

Κιαν κάποιος "ειδικοί" των κοινωνικών εντάσεων αρέσκονται στο να δείχνουν κατανόηση σε τέτοιες κι άλλες "αντιφάσεις", δεν είναι επειδή είναι καλόκαρδοι, κι ούτε βέβαια επειδή εργαζονται για να τις διαλύσουν. Οι έπαινοι και οι ύμνοι που εκτοξεύονται από τη μεριά των "αντικαθεστωτικών κλώνων" για τέτοια "κινήματα" και τέτοιες "εξεγέρσεις" είναι το προπάταμα κτανού στις δικές τους στενωφέρες αγωνίες για πολιτική πρόσοδο, στους ημίθιους λογαριασμούς τους για "κέρδη".

Και βέβαια αντιπερισπασμός στις άθλιες πλαστογραφίες τους.

ΠΑΡΕΑ

Ρουφιάνα υπόθεση το βραδυ μας μαζεύει

6την άδρια πιάτσα πω το κεφι αδρανει

Στο δρόμο ο μπάτσος τις ταυτότητες γυρεύει

Για να κοιμούνται πούχα και τζοκάρνα γιώτα - χι

Βρένω στα ματια βω τον τρόπο πω αρριεύω

Βρέπεις στα ματια μου τον τρόπο πω γεράς

Το κέρατο μου - αφούς, κή' όρα περιβεβύω

Με νοσημα γάρμπεις - πωδεια δε γωράς

Τα φύλλα της 3ης γενιάς μπορείς να τα βρίσκεις κάθε μήνα (από τις 15 και μετά): στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου (Καρυάτσος 166), στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι - κατάληψη Άνω / Κάτω Πατησίων (Νάξου και Κρασσά), και σ' ένα ράφι της Villa Αμαλίας (Χέυδεν και Αχαρνών)

Ακόμα σε 3 περίπτερα (πλ. Εξαρχείων, πλ. Κάνιγγος) και στα βιβλιοπωλεία: Solaris, Παράπεντε, και Ελεύθερος Τύπος, στο κέντρο της πόλης.

Η τεχνική υποστήριξη της έκδοσης είναι από την συλλεκτίβα 03*03

ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΒΑΡΥΤΗΤΑ;

Περίεργη ερώτηση...

Από τήν άποψη της φυσικής ο "νόμος της βαρύτητας" είναι σχετικά πρόσφατος - και πάντως δεν έχουν βρεθεί ακόμα κάποιοι (έστω επιστημονολογικά αναρκαίω) για να τον αμφισβητήσουν ρητά.

Θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί πως αυτός ο νόμος κωδικοποιεί μάλλον παρά εξηγεί την έλξη των σωμάτων - και είναι αλήθεια πως αυτή η έλξη προβληματίσε σε διαφορετικές εποχές τα φιλόποπτα και ερευνητικά μυαλά. Το να ζητάς την εξήγηση ενός "φαινομένου" σημαίνει πάντως πως έχεις αποστασιοποιηθεί κάπως απ' αυτό - γιατί η έλξη των σωμάτων έγινε "αντικείμενο" χωριστής ενασχόλησης, ιδιαίτερης απορίας;

Πιθανόν επειδή η έλξη είναι συχνά οδυνηρή: δύο διαφορετικά εγώ (κι εδώ εννοούμαι ανθρώπινα σώματα) αντιπαμβάνονται το νόμο της βαρύτητας τους όχι πάντα με ευχάριστο τρόπο. Κι ας μην κοινοτυπώσουμε για το τί συμβαίνει αν κάτω από τη μηλιά δεν πέσει μόνο ένα μήλο αλλά ολόκληρο το κληρί.

Η εικονική πραγματικότητα φαίνεται πως έχει απαλληθεί από αυτόν τον μπελά. Δεν τον αμφισβήτησε - απλά τον παρέκαμψε. Και πάλη η φυσική θα εξηγούσε πως χωρίς "όγκο", χωρίς "μάζα", είναι λογικό που δεν υπάρχει βαρύτητα. Ναι, είναι λογικό - αλλά να το θυμίσουμε: δεν υπάρχει η έλξη των σωμάτων.

Λένε τώρα πως ανακαλύπτουν φαινόμενα μαζικής εξάρτησης στους χρήστες του "δικτύου". Και μια αυξανόμενη τάση αντικοινωνικό-

τητας - ή έστω απομόνωσης. Αυτό δεν είναι λογικό.

Αφού δεν υπάρχει έλξη, δηλαδή βαρύτητα, δηλαδή οδύνη, δεν είναι "λογικά" πίο ευχάριστα τα πράγματα εκεί; Δεν είναι πίο "γλυκό" αυτό το κενό δυνάμεων (κοινωνικών βέβαια) της εικονικής πραγματικότητας;

Κι αφού από παντού διαφνίζονται το "πάρλογο" της οδύνης δεν είναι λογικά προτιμότερη αυτή η χωρίς τέλως ηθέση, η εξαφάνιση της τριβής; Αντέχεται αυτό το "πράγμα" (η ζωή μας δηλαδή...) που για κάθε ευχαρίστηση έχει και τον αντίθετο πόνο, όταν ξέρεις πως μπορείς να το αποφυγείς;

Κάποιοι πρέπει να βγούμε στο κληρί - κιαν μην είναι μηλιά, μη γίνει παρεξήγηση, ας είναι ακλαδιάς. Έστω και πριονισμένο.

Οι σεξουαλικές παρεκτροπές οποιουδήποτε ηγεμόνα, μας είναι αδιάφορες. Δεν συμβαίνει το ίδιο όμως με την κατανάλωσή τους: με το γεγονός δηλαδή ότι γίνονται "αντικείμενο" συζητήσεων, σχολίων κλπ, και μάλιστα όχι μόνο "από πάνω", από τα μνητία δηλαδή, αλλά και "από κάτω". Αν αυτή η κατανάλωση είναι μεγάλης κλίμακας, περιέχει ακόμα πίο έντονα σημασίες και λειτουργίες γενικότερης ισχύος από το ίδιο το "αντικείμενο" τους, σαν τέτοιο.

Ποιά είναι το πραγματικό έρμα της παγκόσμιας (πολιτισμένης!) πλοήγησης στα ψαλοχύματα ενός μεμονωμένου ατόμου; Αναμφίβολα υπάρχει μια διαστραμμένη απόλαυση της θεαματικής (δηλαδή ψευδούς) απαξίωσης του συγκεκριμένου προσώπου. Το οποίο, όντας με τη σειρά του κατεξοχήν θεαματικό - λόγω θέσης, λόγω αξιώματος - αντανακλά την ίδια του τη θεαματική απαξίωση σαν ψέμμα στο τετραγόνο. Στην πραγματικότητα η "απόλαυση" του global κοινοπολιτικού είναι ένας μόνος στους διαμεσοαβητές - που του δίνουν την πρώτη του ύλη, την τροφή του.

Το ότι και ο πλέον ταπεινός υποτελής μπορεί να μιλάει (και όχι μόνο) για τα βίτσια του πλέον δυνατού κυρίου (ή, σωστότερα, για τα βίτσια εκείνου ανάμεσα στους κυριούς που έχει το "πολιτικό" καθήκον να εκτιβεί τα συμβολικά απέναντι στους υποτελείς), αυτό λοιπόν το πικάντικο "δύρο" της μεσοαβημένης δημοσιότητας (και της καθεστωτικής πολιτικής) λειτουργεί συνετικά για την ιεραρχική πυραμίδα. Παρόμοια "σκάνδαλα" είναι "ελκυστικά" μόνο εφόσον εξεστουν ψηλά, στον Όλυμπο - η κατανάλωσή τους μπορεί ενδεχομένως να προσβάλει τον συγκεκριμένο θεό, όμως "θυμίζει" ποιά α-

πόσταση χωρίζει τα ανώτατα βίτσια από οποιοδήποτε άλλο. Ύστερα ο εξεφτιλισμένος άρχοντας, ακριβώς επειδή βρίσκεται ψηλά, έχει όλο το "δικαίωμα" να κρατήσει τη σκιά του στο ιδανικό εκείνο μέγεθος που όχι μόνο θα προστατέψει κάθε άλλον (αυτό εξάλλου είναι το πρώτο και το έσχατο καθήκον των πολιτικών υπαλλήλων οποιοσδήποτε καθεστώτος: να είναι αλεξίκεραυνα), κάθε άλλον που δεν θα εκτεθεί για την "ιδιωτική ζωή" του, αλλά κυρίως θα κρατήσει δροσερό το έδαφος για τους επόμενους άρχοντες. Εκείνος δηλαδή που θα είναι στη θέση του αλλά περισσότερο πατριωκό ώστε να "κρύβουνο" τις σεξουαλικές τους (και όχι μόνο) εξουσίες κάτω από τον σεβασμό - ή τον θαυμασμό.

Πολλοί ευρωπαίοι πανηγυρίζουν λέγοντας πως το "σκάνδαλο Λεβίνσκι" αποδεικνύει τον συντηρητισμό των αμερικάνων, και πως στη γηραιά ήπειρο τέτοια ζητήματα αντιμετωπίζονται πολύ πίο "διακριτικά", μιας και οι αντίστοιχες κοινωνίες δεν ενδιαφέρονται, δήθεν, για την "ιδιωτική ζωή" των πολιτικών κλόουν. Πρόκειται για τερατώδες ψέμα: η γοητεία της κλειδαρότρυπας είναι γενικευμένη σε όλον τον "πολιτισμένο κόσμο". Και μάλιστα σε επιλεγμένες ή πρόσφορες περιπτώσεις οι "κοινές γνώμες" πρέπει να ενδιαφέρονται για τις "γνήφες διαστρώσεις" των πολιτικών τους εκπροσώπων: γιατί είναι "διδασκατικές". Αν υπάρχει μια διαφορά, αυτή δεν είναι ανάμεσα στις σεξουαλικές οικονομίες των δύο ηπείρων, αλλά ανάμεσα στο πρότυπο του αφέντη - πατέρα και σε εκείνο του αφέντη - υιού. Είναι σαφές πως η περιβόητη "γενία των σαραντάρδων" είναι περισσότερο εκτεθειμένη απέναντι στα "σεξουαλικά σκάνδαλα" της (όπως επίσης απέναντι στις οικονομικές της καταχρήσεις), όχι μόνο επειδή είναι ζυμωμένη με την ιδεολογία της forza απόδοσης, αλλά επειδή επίσης εκπροσωπεί γενικά τα φετή της "ατομικής απόλαυσης". Η ηθική της οικογένειας και η αισθητική του ασκητισμού είναι απόλυτα ασυμβατές με τις "αξίες" των "δυναμικών" κοινωνικών κατηγοριών που "εκπροσωπούνται" από αυτή την θεαματικά στυλιζαρισμένη "γενία πολιτικών".

Οι γαργαλιστικές λεπτομέρειες καταναλώνονται λοιπόν σαν μαζική υπεκφυγή από τα βασικά δεδομένα. Το σύνολο των υπερ-δυνάμεων (και όχι μόνο η αμερικάνικη) έχουν σοβαρά προβλήματα συνεκτηκής πολιτικής στις ηγεμονίες τους - βρίσκονται όλες στο ίδιο σταυροδρόμι: είναι τα προβληματικά καθεστώτα που παράγουν ανώτατους άρχοντες - υπαλλήλους με "ανθρώπινες αδυναμίες" και "μυστική ζωή" και όχι το αντίθετο: εαν η ηθική επάρκεια μπαίνει από την πίσω πόρτα σαν απαραίτητο ή/και αμφισβητούμενο προσόν για τις ανώτατες θεαματικές "θέσεις" - και αυτό πραγματι συμβαίνει κατά τη διάρκεια της κατανάλωσης αλλότριων "ταμπουκιών" - τότε πιθανότατα ωριμάζει η εξής λύση στο ακόλουθο πρόβλημα: επειδή η οικονομία των ατομικών απολαύσεων συγκλονίζεται από πλεονάζουσα (και μη απορροφήσιμη) προσφορά θα ήταν σκόπιμος ή έστω αναγκάιος ένας μεταβατικός μετά-πουριτανισμός σαν ιδεολογία των (έτσι κι αλλιώς) "περιορισμένων" ικανοποιήσεων τουλάχιστον σε επίπεδο "προγράμματος εξουσίας". Πολύ απλά: κάποια (περιοριστική) ηθική να γίνει (και πάλι) βίτσια της κυριαρχίας.

Το αν έχουν έτσι τα πράγματα, θα φανεί αργά ή γρήγορα. Εδώ είσαστε, και εδώ είμαστε.

ΕΙ ΜΙΣΤΕΡ ΟΛΟΣ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΧΕΙ ΠΙΑΣΕΙ ΤΟ ΠΡΑΜΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ

ΟΛΟ ΓΙΑΤΟ ΜΙΛΑΕΙ!

ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΙΠΑ!

Ceci n'est pas une pipe.

Η ΑΛΥΣΙΔΑ PARKING ΑΝΕΡΓΩΝ ΤΟ ΙΔΡΥΜΑ
(ΔΙ ΦΑΟΥΝΤΕΙΣΟΝ)
σας
καλωσορίζει!

- ✓ **ΙΔΡΥΜΑΤΑ:**
τα ανώτατα εκπαιδευτικά
- ✓ **ΙΔΡΥΜΑΤΑ:**
τα επαγγελματικής εκπαίδευσης
- ✓ **ΙΔΡΥΜΑΤΑ:**
το μασατσούτσες γιουινιβέρσις
- ✓ **ΙΔΡΥΜΑΤΑ:**
τα τεχνολογικής εκπαίδευσης

Παρκάροντας σε ένα από τα επιβετημένα μας καταστήματα **κερδίζετε πολλαπλά!!**

δένεστε χειροπόδαρα με τα πιο ισχυρά δεσμά: τα όνειρα των δικών σας για εσάς!

δοκιμάζετε ελεύθερα δύο από τα πίο δυνατά ναρκωτικά: την εηπίδα - και το φόβο σε μια και μοναδική συσκευασία: προοπτική!

θαδώνετε το πιο αξιόπιστο όπλο σας στη ζούγκλα της ζωής: τον ατομισμό!

Άμυνα; Ποιά άμυνα;

Όπως κάθε χρόνο έτσι κι ο επόμενος άμυνας εξήγγειλε τα σχετικά με την...παλαιά άμυνα. Αυτό είναι άλλωστε και το πρώτο ευχάριστο της εξαγγελίας: τα πατριωτικά ταξάκια της εξουσίας μοιάζουν απόλυτα με τα εκσυγχρονιστικά: είναι έλ - λη - νες! Πράγμα που σημαίνει πολλά, ακόμα και για τους τρόπους της ιδεολογικής προπαγάνδας και πόρρωτος που προσπαθούν.

Για παράδειγμα στην (εύλογη) ερώτηση: "και καλά, πού θα τους βάζετε αυτούς (κι αυτές) που θα μαζεύετε για εκπαίδευση;" η απάντηση ήταν "χι, ναι, υπάρχουν κάποια τέτοια τεχνικά προβλήματα..."

Ένα άλλο "τεχνικό πρόβλημα" το έλυσαν πάντως: όσοι - όσες δουλεύουν θα πληρώνονται από τους εργοδότες τους για τις 4 ημέρες που θα "ασκούνται στην άμυνα" - (χαρά οι εργοδότες!) Όσοι δε είναι "αυτοασαχολούμενοι" ή "ελεύθεροι επαγγελματίες" (πάει να πει: αυτοί που είναι η αγωγή της "ανάπτυξης" και της "σύγκλισης") θα αποζημιώνονται με τέσσερα βασικά μεροκάματα ανεξιδίκευτου - είναι μια μοναδική ευκαιρία να μάθουν πόσο είναι το "βασικό"... (μας και το "αυτοασαχολούμενος" είναι κοστούμι που φοριέται και σε πολλές κατηγορίες μισθωτών...)

Πέρα λοιπόν από την ιδεολογική μπλόφα με την οποία προσπαθούν να ντρογκάρουν τα "αμυντικά αντανακλαστικά" των πατριωτών πανελλήνων, κόνοντας το βέβαια με τρόπο κραναλαίο απραγτό (δηλαδή απόλυτα ελληνικό!) εκείνο που φαίνεται είναι πως η "παλαιά άμυνα" θα ισχύσει για αυτούς που ίσχυε μέχρι τώρα, όταν το σχετικό κόλλο λεγόταν Τ(άγματα) Ε(θνικής) Α(μυνας): αυτοί που μένουν μόνιμα σε παραμεθόριες περιοχές. Τουλάχιστον μ' αυτούς δεν θα υπάρχει το "τε-

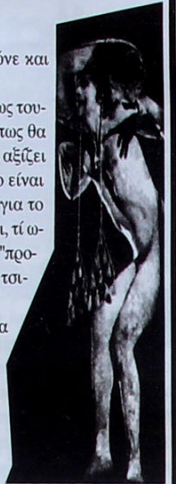
χνικό πρόβλημα" πού θα τους βολέψουν: θα τρώνε και θα κοιμούνται σπίτι τους.

Το "ιδεολογικό πρόβλημα"; Αν είναι αλήθεια πως τουλάχιστον το 1/4 του πληθυσμού δηλώνει ανοιχτά πως θα απέφυγε οποιαδήποτε συμμετοχή σε πόλεμο (κι αξίζει εδώ να θυμηθούμε πως σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο είναι ακόμα περισσότεροι εκείνοι που μετανοούν για το ότι σε "καυρό ειρήνης" απάντησαν χαρούμενα "ναι, τί ωραία να υπερασπιστώ την πατρίδα") τότε αυτές οι "προπονήσεις" είναι σίγουρο πως αν γενικευτούν θα τσιτώσουν πάρα πολλούς. Αλλά από την ανάποδη!!

Εμείς οι τεμπέληδες και προδότες, (πιθανότατα και άνεργοι) είμαστε πάντως καθαροί: αυτοεξαιρούμαστε γιατί είμαστε άρρωστοι, έχουμε και περίοδο, ειδικά κάτι τέτοια τετραήμερα. Σεχαβαλωμένες γενιές χωρίς "ιερά και όσια" - τι να κάνεις στρατηγέ μου;

Όσο για τους υπόλοιπους; Οι αρσενικοί έχουν μια καλή ευκαιρία να θυμηθούν πόσο υπέροχα τους έφαγε η μαλακία στη θητεία, πόσο αξέχαστα έκαναν τουμπεκι απέναντι στον κάθε καραβανά, και πόσο τους έχουν λήψει αυτά τα "ωραία χρόνια".

Στις γυναίκες έχουμε εμπιστοσύνη. Στις γυναίκες βέβαια, κι όχι σε διάφορα "μωρά" γένους θηλικού που γουστάρουν "μωρά" γένους αρσενικού για να παίξουν τις κούκλες και τα στρατιωτάκια...

θα πάμε για μπάνιο; τός; θα βρούμε δωμ φαϊ μόνες τους είν άνες να φέρω μπύ

ES

T I M I N G

Ένα κράτος που σέβεται τον αυτισμό του (σαν το ελληνικό ως πούμε) θα "περάσει από τη βουλή" του τα "δύσκολα νομοσχέδια" το καλοκαίρι, τότε που ο λαός παραθερίζει and the living is easy. Ένας συνεπής μεταμοντέρνος δολοφόνος (σαν τον αδελφό Μιλόσεβιτς, για παράδειγμα) θα εντίνει την ισοπέδωση χωριών και ανθρώπων τα σαββατοκύριακα, τότε που οι μάρκες της "διεθνούς κοινότητας" φλέγονται από τον πυρετό του week end, τότε που τα media βλέμματα ασχολούνται με ανασκοπήσεις. Ακόμα κι ένα αμίκανο επιτελείο αμφισβητούμενης κυριαρχίας (σαν το αμερικάνικο) μπορεί να αμολύσει τους πυραύλους του (τελευταίο αυτό λάβαρο μας εποχής που έχει τελειώσει) σε χρονική σύμπτωση με τα φοκλόρ προβλήματα των ανώτερων υπαλλήλων του - έτσι που τα γεγονότα στην υποδεικνυόμενη αλληλουκία τους να παραπέμψουν σε κάποια επίδειξη απροσδιόριστης πλανητικής βαρβαρίτας.

Οι πράξεις κυριαρχίας έχουν βέβαια την υψηλή τους συνέχεια. Αλλά κρατάνε και την παγονιότητα του φωταχοπατεώνας που κοιτάει να σε "πάσει στον ύπνο". Κι από ύπνο - ύπνο "των λαών", ύπνο της λογικής; Άλλο τίποτα. Εκεί είναι και το παράξενο: αφού οι "ανειπηγμένες μάζες" καταπίνοντας πειθαρχημένα κάθε είδους αναισθητικό ροχαλίζουν, ποιος ο λόγος για τέτοιες "πονηρίες"; Τί ζόρι τραβιάς αφέντη και ξεπέφτει σε παπατζή;

Φαίνεται πως το πρόβλημα είναι ακριβώς ο ύπνος! Ποτέ δε ξέρεις: κοιμάται καλά, κοιμάται βαθιά; τον έχει πάσει - ή κοροιδεύει; κάμα ξεπνίσει; καιν έχει κανά μόριο ασυνείδητου που καρδοκεί; Αβεβαιότητα, αβεβαιότητα δομική όταν έχεις να κουμαντάρεις κοπάδια νεκροζώντανων. Δεν το δείχνει άλλωστε η πείρα πως είναι επικίνδυνο να κουρντίζεις ένα ελατήριο ως το τέρμα - πως μια στις τόσες μπορεί να σπάσει; Κύριε Νικόλο Μακαβέλλι τί λές; (Δεν ακούει... Η υπεροψία των νικητών δε χρειάζεται τέτοιους συμβούλους).

Ιδού λοιπόν οι αγέρωχοι κυρίαρχοι: ξεροσταλιάζουν περιμένοντας να τους πουν οι ειδικοί βυθόμετρος ότι η βλακεία του κοινού έπασσε κορυφή: πως η προσοχή του έχει καρφωθεί στην τάδε μπάλλα ή σίτη δεινά φηκική χώρα πως το τελευταίο κάμ απορροφήθηκε εντελώς και μαζικά - για να "περάσουν" λαθραία νόμους, συνειρημούς, ρυθμίσεις γενικά. Λαθραίοι - ποιοι; οι κουμανταδόροι!!

Κι όμως, κάτι λέει αυτό...

παραφάγαμε πάμε για κανα ταβλάκι; ζέστη κάνει πάλι ο Κώστας είν' αυ-

Z A P P I N G

Τα κορμιά χρειάζονται τη ξεκούρασή τους - η αγορά ποτέ. Τί διάολο πράγμα είναι το κασομέρι, η σπατάλη όχι των "δυνάμεων" αλλά του χρόνου, η χωρίς έργο κατάδυση των κυττάρων στον εαυτό τους; Τί διάολο πράγμα είναι η τερπελιά; Το παχύ εντερό της αγοράς αναρωτιέται - και φρίττει υπόγεια. Μπορεί να βγάλει κανείς κέρδος απ' αυτά τα πράγματα;

Μπορεί, υπό όρους: να, όπως εκείνοι που οδήγησαν το ρεμπέλεμα των σίζιτις είτε στις θρησκείες είτε στα πιάματα. Όσο για την "ξεκούραση"; Αυτή οφείλει να είναι σπινάτι: σπατάλη "δυνάμεων" και όχι χρόνου.

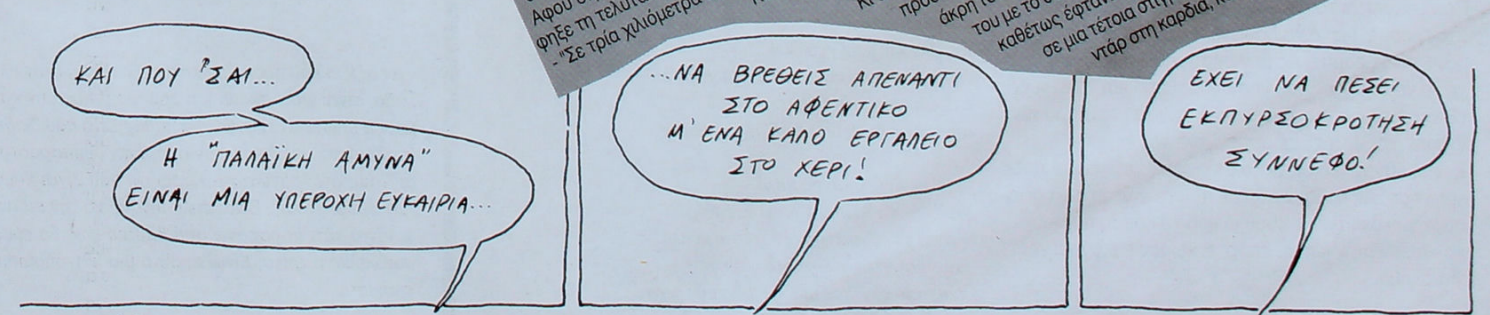
meritime

N O T H I N G

Δεν είναι τίποτα καινούργιο. Η παραγωγή χρειάζεται κενά, οι μηχανές κι οι "μηχανές" χρειάζονται συντήρηση. Αλλά η κατανάλωση ποτέ. Γιατί εκεί, κυρίως, σφουρηλατείται η πειθαρχία, η καινούργια προτεσταντική ηθική: στον ελεύθερο χρόνο τίποτα δεν πρέπει να πηγαίνει χαμένο (όπως κάποτε η "αποστολή του πιστού" ήταν τίποτα να μην πηγαίνει χαμένο από την εργασία). Και χαμένο στην κατανάλωση (χρόνου) είναι ό,τι δεν επενδύεται στους συμβολισμούς του εμπορίου. Ό,τι δεν αναγνωρίζεται στο ρεπερτόριο της προγραμματισμένης, της προληπτικά μεσολαβημένης "απόλαυσης".

Εξ ου και η υπερένταση του ελεύθερου χρόνου, εξ ου και ο παροξυσμός της διασκέδασης και των ηδονών της - εξ ου και η αφορήτη κενότητα. Γιατί εδώ όλα είναι παγιδευμένα καταστατικά σε μια θεμελιώδη αντίφαση: σπατάλη στο όνομα της απόδοσης. Σε μηχανή που μαρσάρει για να καταπεί τα χιλιόμετρα: γιατί όμως να τα καταπεί; Είναι σ' αυτή τη φάρσα που η αγορά παίρνει τις ανάσες της. Τα κορμιά ποτέ.

άνιο; ζέστη κάνει πάλι Κώστααα! ωραίο δωμάτιο πεινώ πάμε club

S O M E T H I N G

Οι έρωτες παραμονεύουν σαν... όχι, όχι ανόητε ρομαντική, όχι σαν το φεγγάρι τον αύγουστο, μα σαν παράξενη ρωγμή μέσα στο κάτω εννοούμενο σκοτάδι, κι αν σε ξεχωρίσουν σε ξεχώρισαν.

Δυσκολεύονται μπορεί, σ' όλη αυτή την έρημο των κυκλοφοριακών ρυθμίσεων, αλλά παραμονεύουν, τί τώρα; πάντα τα καταφέρναν, τα "βύλιν με παγετώνες και τους νίκησαν, με πυραγμαίες μετρήθηκαν και βγήκανε στο τέλος ζωντανοί, τώρα θα νικηθούνε; Από ποιόν;

κι' όλα είναι εύκολα

"Όχι μωρέ, όλα αυτά... μαλακίες" είπε ο κύριος Κ... αξιολύβιστος πολίτης, χρονών 63, συνταξιούχος και (πλέον) μεθοριακός φύλακας - το είπε ή το σκέφτηκε ακριβώς τη στιγμή που η μύγα, μια κάποια μύγα, έκατσε στο εξωτερικό του μισοτελειωμένου φραπέ ποτηριού του, και - σύμπτωση - το είπε ή το σκέφτηκε φωναχτά τη στιγμή που η απροσδιόριστη σκιά (έκανε ζέστη, ακριβώς αυτή η σκιά σου στελεωνόταν να σαββατοκύριακα, τότε που οι μάρκες της "διεθνούς κοινότητας" φλέγονται από τον πυρετό του week end, τότε που τα media βλέμματα ασχολούνται με ανασκοπήσεις. Ακόμα κι ένα αμίκανο επιτελείο αμφισβητούμενης κυριαρχίας (σαν το αμερικάνικο) μπορεί να αμολύσει τους πυραύλους του (τελευταίο αυτό λάβαρο μας εποχής που έχει τελειώσει) σε χρονική σύμπτωση με τα φοκλόρ προβλήματα των ανώτερων υπαλλήλων του - έτσι που τα γεγονότα στην υποδεικνυόμενη αλληλουκία τους να παραπέμψουν σε κάποια επίδειξη απροσδιόριστης πλανητικής βαρβαρίτας. Οι πράξεις κυριαρχίας έχουν βέβαια την υψηλή τους συνέχεια. Αλλά κρατάνε και την παγονιότητα του φωταχοπατεώνας που κοιτάει να σε "πάσει στον ύπνο". Κι από ύπνο - ύπνο "των λαών", ύπνο της λογικής; Άλλο τίποτα. Εκεί είναι και το παράξενο: αφού οι "ανειπηγμένες μάζες" καταπίνοντας πειθαρχημένα κάθε είδους αναισθητικό ροχαλίζουν, ποιος ο λόγος για τέτοιες "πονηρίες"; Τί ζόρι τραβιάς αφέντη και ξεπέφτει σε παπατζή; Φαίνεται πως το πρόβλημα είναι ακριβώς ο ύπνος! Ποτέ δε ξέρεις: κοιμάται καλά, κοιμάται βαθιά; τον έχει πάσει - ή κοροιδεύει; κάμα ξεπνίσει; καιν έχει κανά μόριο ασυνείδητου που καρδοκεί; Αβεβαιότητα, αβεβαιότητα δομική όταν έχεις να κουμαντάρεις κοπάδια νεκροζώντανων. Δεν το δείχνει άλλωστε η πείρα πως είναι επικίνδυνο να κουρντίζεις ένα ελατήριο ως το τέρμα - πως μια στις τόσες μπορεί να σπάσει; Κύριε Νικόλο Μακαβέλλι τί λές; (Δεν ακούει... Η υπεροψία των νικητών δε χρειάζεται τέτοιους συμβούλους).

Μικρές ιστορίες

Λεξικό

Και ξαφνικά κοτζάμ πρωθυπουργός των Φιλιππίνων διαμαρτύρεται επίσημα πως η καταχώριση της λέξης φιλιπινέζα σε ένα (ελληνικό...) λεξικό, στην άλλη άκρη του κόσμου, προσβάλλει την εθνική του υπερηφάνεια αποδίδοντας υποτιμητικές ετοιμολογίες... ποιος διαμαρτύρεται; Ο αρκίεπος λευκής σαρκός - των υπρκών του!

Νωρίτερα το επίθετο βούλιγαροι, το λεξικογραφικό του παρακάρισμα κι αυτό, κτυπάει τις καμπάνες του "εθνικά ορθού" λέγεται και σκέφτεσθαι... μα αν το βούλιγαροι θεωρείται πιο προσβλητικό από το Ιταλό - για παράδειγμα - μίπως θα είχε δικαίο αλυσιδωτά να διαμαρτυρηθεί ο πρωθυπουργός του γειτονικού κράτους εκτός άλλων γλωσσαμύνητες; Τελικά: τί έχουν οι λέξεις, ειδικά όταν στρατοπεδεύουν σε λεξικά, και προκαλούν; Ποιός δαίμονας (δικός τους; της κατα/γραφής τους;) σοκάρει;

Και' αρχιν: καινούργια λεξικά φτιάχνονται, τα τελευταία χρόνια, σε διάφορες γωνιές του κόσμου - και της ευρώπης. Μοιάζει πως οι καθημερινές - περισσότερες - γλώσσες, κι ύστερα οι διάφορες τεχνικές αρχκό, κινήθηκαν για καιρό ασύλληπτες: τα λεξικά έρχονται και πάλι σαν (έτσι κι αλλιώς ελλειπίς, όμως πάντα φιλόδοξη!) απόπειρα να φωταγραφηθούν. Τί μένει, ακίνητο, σ' ένα καρέ, από κάτι που μόνο στην κίνησή του ζει; Ένα νεκροταφείο, χρήσιμο όταν χάριται κανείς τους συγγενείς του (ή των λέξεων): ένας κάρπης, βολικός για φοβισμένους ή άμαθους ταξιδιώτες της γλώσσας: αλλά όχι, είναι αδύνατο, η ίδια η ποίηση των λέξεων. Αυτό είναι ένα λεξικό: μια φλύαρη καρτ - ποστάλ ενός τοπίου του οποίου "κάτι τις" πρέπει να ξεφύγει ήδη - διαφοροτικά δεν καταλαβαίνει τίποτα! Και κει φαίνεται πως παραμονεύει κάποιο σοκ, ένας ερεθισμός δεύτερης τάξης.

Γιατί (με την εγγύηση της εγκυρότητας) στο λεξικό στήνεται ένα μουσείο των κοινωνικών σκέσεων μέσα από τις λέξεις του. Εκεί μέσα θα επιστημονηθούν (ή θα αγνοηθούν) μέσα από τις λέξεις (μέσα από τον χειρισμό τους) κοινωνικές σκέσεις: κανένας δεν - τό - λέει - αυτό, όμως αυτό πράγμα συμβαίνει. Στη ζωντανή καθημερινότητα μπορεί ο οποιοσδήποτε "να ακούσει" ή όχι, "να καταλαβαίνει" ή όχι, και "να λέει" ή όχι ό,τι θέλει: οι κοινωνικές του σκέσεις είναι προσδιορισμένες και σαν ένα γλωσσικό περιβάλλον. Αλλά δεν είναι σκάνδαλο μέσα στο μουσείο να αναγνωριστούν επίσημα εκείνα που πρέπει να παραλείπονται; Υβρεις; Υπονοούμενα; Βρώμικες λέξεις; Ο υπόκοσμος των γλωσσών στα σαλόνια;

Η ακαδημαϊκή ψυχή των νεκροθαφτών της γλώσσας εξεγείρεται - με διάφρητα ιδεολογικά επιχερήματα βέβαια, αλλά αυτά έχει, αυτά πουλάει. Αν'την αντίθετη μεριά - τί έκπληξη! - απαντάει η επιστήμη κουνιάει το μονόκλι της επισμαίνοντας πως για τον έντιμο φυσιοδίφη δεν υπάρχουν "καλές" και "κακές" λέξεις. Και ο κύκλος συμπληρώνεται. Ποιός έχει δικαίο; Τι επιτρέπει τα λεξικά;

Είναι, κυριολεκτικά, σα να σκοτώνονται δυο γαϊδάρους σε ξένον αχυράνα. Οι ηθικολογούντες και ηθικο-λεξικολογούντες είναι για τη γλώσσα ότι οι παπάδες για τη ζωή και το θάνατο: έχουν τη διάθεση (και την αποστολή) να σε τυραννούν απ' την αρχή μέχρι το τέλος, κι όταν πεθάνεις δε σε θάβουν αν δεν υπέκυψες, όσο ζούσες, στο δόγμα τους. Κανένα πρόβλημα, καλύτερα! Απέναντί τους οι επιστήμονες διεκδικούν την ακρίβεια και την ουδετερότητα του ιατροδικαστή: στην ακαμψία τους οι λέξεις είναι άλλες ίσως. Με ποιά κριτήρια θα αρνηθεί κανείς το μοτοποικτικό θανάτου της καταχώρισης στο λεξικό, που είναι έμμεσα (λένε) ληξί/αρχική πράξη ύπαρξης, εδώ και όχι εκεί, Σε ποιά νόρμα (αναρωπιούνται με δήθεν ειλικρινή αγωνία) να ιεραρχίσουμε αυτούς τους ένδοξους νεκρούς των νοημάτων, τις συλληφθείσες και απομονωμένες λέξεις; Δεν είναι αρκετό και δικαίο που τις εκθέτουμε όλες;

Ασύμμετρος καυγάς διαφορετικών ειδικοτήτων περιορισμού - θλιβεροί διαιτητές οι δικαστές που, λόγω αρμοδιότητας, προσπαθούν για το συνολικό της επιστημολογίας και της θρησκείας, και να που συνέχεια πρέπει να υπογράφουν διαζύγια. Δεν υπάρχει κανένα λεξικό για να χωρέσει οποιαδήποτε γλώσσα - είναι η ίδια μυοτηριώδης, ελκυστική και απωθητική ταυτόχρονα όταν όλα τα 'χεις πει και τίποτα δεν είπες, είναι αυτή που στη ζωντανά της, στις παραβόσεις της, στις εφευρέσεις της, στις επιμειξίες της, στα κενά της, παρακάμπτει, κατεδαφίζει, ακυρώνει οποιαδήποτε πόζα καταγραφής της. Σεφύγει από τους παπάδες που της κλείνουν το δρόμο μπροστά, κι από τους φυσιοδίφες που την έχουν στο κατόπι - κι έτσι, ευτυχώς, ζει.

Όπως πουθενά, σε καμμία λίστα, δε χωράνε τα βλέμματά, τ' αγήγματα, οι μορφομοί, οι στάσεις των κορμίων, έτσι δε χωράνε και οι λέξεις. Είναι κι αυτές πράξεις. Οίκτος λοιπόν για τους λεξικογράφους, τους εκθροούς τους, τους φίλους τους, τους θαυμαστές τους, τους διώκτες τους.

Για φτηνούς απατεώνες πρόκειται.

ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΚΕΦΕΩΝ

NTEPMINA, 15 χωρίς ανταπόκριση
(διαβάζοντας ένα βαλκανικό сонέτο του Τζον Φούλερ)

Αυτή η δίνη απ' τον Αρχάγγελο ως το Γιβλαρτάρ
δείχνει το είδος του καιρού που μας κυριεύει.
Σαν τους θεσμούς, ξέρουμε πως οι χάρτες αλλάζουν
κι οι κολλώδεις μέρες δίνουν τη θέση τους
στη βραδινή βροντή.
Η γη γυρίζει κι οι χώρες αλλάζουν τα σύνορά τους,
και δορυφόροι παρατηρούν τα τανκς και τα σύννεφα.
Μόνο η βροχή δεν υτακούνει σε διαταγές.
Μόνο ο ουρανός δεν διαλύεται σαν τα πλῆθη.

ΟΡΑΧΟΒΑΤΣ, 23 ανταπόκριση

Δεν μπορείς να καταλάβεις την ανθρώπινη καρδιά
αν δεν έχεις μετρήσει τους σπασμούς της όταν
ανακαλύπτει πως δεν...
όταν η γειτονιά σου πίσω καίγεται,
όταν μπροστά σου σκάβουν γκρεμό,
όταν δεν πατάς, μα ούτε πετάς,
γιατί περιμένεις, έμαθες να περιμένεις,
έμαθες σε πέντε λεπτά
ή σε πέντε μέρες το 'μαθος
να περιμένεις,
απλά να σε σκοτώσουν.

είναι 15 στα 16 μένει σε κάποιο από τα πρόσεται του
Σεράγεβο λέει πως είναι τυχερή που ζει επειδή πριν τρία
χρόνια ήταν πιο πολύ αγοροκόριτσο λέει πως επειδή ήταν
μόνο 12 τότε μπορεί και να τη γλύτωσε δε θέλει όμως να
λέει περισσότερα γι' αυτό, φέτος δε θα ερωτηθεί θα βάψει
μόνο μια τούφα απ' τα μαλλιά της κίτρινη μια φλέβα
μίσους στο όμορφο κεφάλι της

- όλο το πρόγραμμα για χатиόι της
για χатиόι των σκιών στο βλέμμα της.

ΠΡΙΣΤΙΝΑ, 24 ανταπόκριση

Τα μεγάλα πιάτα στις ταραχές σηματοδίνουν το απέ-
ρανο κενό ψηλά, λαμβάνοντας τα τηλεοπτικά σήμα-
τα των δορυφόρων. Βρίσκεται κανείς εδώ στο κέντρο
όλων των παγκόσμιων ψευδαισθήσεων, με την ίδια
ευκολία που θα το πετύχαινε παντού.

Την ίδια ώρα, νύχτα πάντα, δύσκολο να κυκλοφορή-
σεις στο δρόμο αν δεν είσαι σταυρωμένος με τα τέσ-
σερα c - υπόλειμμα αιμοφόρο και υπενθύμιση κτηνώ-
σης πως οι αιώνες μένουν αμετακίνητοι στα κρανία
της απόλυτης κενότητας.

Οι ψευδαισθήσεις του πλανητικού χωριού έχουν εδώ
την πιά σιφή τους γεύση. Σαν αντιστροφή του στο-
μωμένου ουρλιαχτού στο υπερπέραν, που δεν θα α-
νακλαστεί σε κανένα δορυφόρο, δεν θα ακουστεί
πουθενά. Ο θεατής περνάει απαρατήρητος.
Το καταλαβαίνει κανείς;

NTEPMINA, 15 χωρίς ανταπόκριση

Η καρδιά είναι ο πιο μακρινός πλανήτης
σ' αυτό το σκοτισμένο, απάνθρωπο σύστημα.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 12 ανταπόκριση

Ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης γης είναι εδώ η εκκλησία.
Που θεωρείται το πλουσιότερο ορθόδοξο μαγαζί
στον κόσμο, ικανό να λαδώνει τα άντερα του, και όχι
μόνο εντός έδρας. Ας μην υποτιμηθεί πως εκτός από
γη το νότιο μέρος του νησιού διαθέτει και καλό νερό:
εξ' ου κι εδώ υπάρχουν μερικά από τα καλύτερα πλυ-
ντήρια (χρήματος) σε μεγάλη ακτία.

Ευχής έργον το χριστιανικό τσιφλίκι στην πάλαι ποτέ
ερώνησο. Ας έρθουν εδώ με πρώτη ευκαιρία να αφή-
σουν τα κοκκαλάκια τους οι ανα το κόσμο πυρ(αυ-
λό)καυλοι πατριώτες. Υπάρχει χώρος ευλογημένος
για όλους.

ΑΘΗΝΑ, 6 ανταπόκριση

Τον κυνηγάνε. Λυσσασμένοι, γιατί λέει "τους ντρόπια-
σε". Ήταν κιόλας σάββατο, δεν είχανε ειδήσεις, και η
ντροπή μεγάλωσε, να σπάσει η ρουτίνα από τροχαία
κλπ. Ήταν το θρίλερ της βραδιάς για τα βαμπίρ της
πόλης, οι τζογαδόροι παίξαν και λεφτά, 7 ή 8 προς 1
επάνω στο τομάρι του, όμως αυτός κατάφερε και χά-
θηκε στη νύχτα.

"Νάτανε κι έλληνας τουλάχιστο" σκέφτηκε μια ψιλικά-
τζού, να δείξουν τα κανάλια καμμιά μάνα, καμμιά κό-
ρη, να βγει λαχανιασμένη η φωνή φτιάχνοντας στό-
ρυ... τίποτα. Οι ώρες δεν περνάνε στα τυφλά. Είναι
και ξένος. Διαρρήκτης λέει και ληστής. Χαθήκανε οι
σωστές δουλειές; Να σπρώχνει πρέζες, γυναίκες, με-
τοχές, να είναι υπεράνω; Αφρίζουν οι νταβάδες.

Τον είπανε κιόλας άρρωστο, ψυχοσθενή. Βάλανε κάτι
ειδικούς να τον κοιμίσουν, μα αποτύχανε κι αυτοί: ή-
ταν λέει στη μούρλα. Συμβούλεψαν και το συνάδελ-
φο να πει κι αυτός τα ίδια - ξέχασε ο μπάτσος που ει-
δοποίησε ο ληστής τη σύζυγο, να μη φρικάρει...
Τρελλός για δέσιμο τέτοιος φυγάδας...

Κρύψου καλά, φυλάξου. Θα σε φάνε.
Τύχη καλή και προσοχή Ρουμάνε.

Ντερμίνα, 15, House with no door
(παλιό στίχοι του Hammill)

I've learned my lines, I know them so well,
I am ready to tell
whoever will finally come in.
Of the line in my mind that's cold in the nigh,
it doesn't seem right
when there's that little dark figure running...

Το ποίημα μου έμαθα καλά,
και ξέρω να το πω, σ' οποιονε έρθει.
Γιαυτό το στίχο που παγώνει στο μυαλό,
καθώς στοιχειώνει η νύχτα φοβερή
πίσω από 'κείνη τη μικρή σκιά που τρέχει...

Βομβαρδισμένα κτίρια, άνθρωποι που κινούνται
στην πόλη τρέχοντας για να γλυτώσουν από τις
σφαίρες των ελεύθερων σκοπευτών. Σεράγεβο, λί-
γα χρόνια πριν.

Και στο κέντρο της πόλης, ένας "ευσυνειδητος"
άγγλος ρεπόρτερ που θέλει να σώσει τα μικρά παι-
διά της Βοσνίας από τα δολοφονικά έντοικτα των
τσέπτικ του Κάρατζιτς. Ο κακός λύκος Κάρατζιτς
που θέλει να φάει τα μικρά παιδιά και ο ευαίσθη-
τος ευρωπαϊός δημοσιογράφος που τα γλιτώνει...

Αυτός ήταν ο πόλεμος στη Βοσνία; Αυτό ήταν το
Σεράγεβο; Στο "Welcome Sarajevo" αυ-
τό ήταν. Αυτό σκέφτηκε ο σκηνοθέτης του. Ίσως
από την αγγλία κάπως έτσι να του φάνηκε. Δεν
μπόρεσε να δει ότι στη Βοσνία ο πόλεμος δεν ήταν
εναντίον των μικρών παιδιών αλλά εναντίον όλων
όσων είχαν την ατυχία να είναι μουσουλμάνοι. Δεν
μπόρεσε να διακρίνει ότι οι κασάμπδες δεν αρχί-
ζουν και τελειώνουν στο πρόσωπο του από καιρό
καταζητούμενου ως εγκληματία πολέμου, άρα "κα-
μένου καρτιού" πλέον, που λέγεται Κάρατζιτς. Είναι
πολλοί με πρώτο και καλύτερο τον Μιλόσεβιτς που
όπως "κρύφτηκε" από τα κοντρά των μαζικών δο-
λοφονιών, έτσι κάθικε και στην ταινία. Δεν μπήκε
καν στον κόπο να αναρωτηθεί τί σήμαινε πολυε-
θνικό Σεράγεβο, σε έναν πόλεμο που από όλες τις
άλλες πλευρές ξεχειλίζει ο εθνικισμός. Όπως και
όλοι οι άλλοι σκηνοθέτες που αναφέρθηκαν στον
πόλεμο στη Βοσνία (παρότι παίρνει ανοικτά θέση
κατά των σερβοβόσνιων) κολυμπάει στα ρηκά νε-
ρά του ανθρωπισμού. Ακόμη κι εκεί που δίνοντας
στην ταινία μορφή ντοκυμαντέρ, προσπαθεί να κα-
ταγγείλει, αποτυγχάνει οικτρά, γιατί οι καταγγελίες
του δεν είναι τίποτα παραπάνω από όλα όσα ο μέ-
σος αναγνώστης του Guardian για παράδειγμα, ή-
δη έχει αποδεχθεί.

Δε φταίει αυτός. Θα μπορούσε μίπως κάποιος
άλλος να μιλήσει γι' αυτά τα εγκλήματα σε ρεαλι-
στική βάση;

Θα μπορούσε να νιώσει κάτι παραπάνω από λύ-
πη; Το παραπάνω είναι η οργισμένη αλληλεγγύη
αλλά η ευρώπη εδώ και αιώνες δε νιώθει τίποτα τέ-
τοιο για τους μουσουλμάνους. Δεν το νιώθει στην
Άλγερια, στην Παλαιστίνη, γιατί λοιπόν στη Βοσνία
να κάνει εξαίρεση; Όσες ταινίες κι αν ακολουθή-
σουν, όσο ειλικρινείς προθέσεις κι αν έχουν, δεν
πρόκειται να πουν τίποτα περισσότερο από όσα ή-
δη έχουν ειπωθεί. Μέχρι εκεί φτάνουν τα μάτια και
η καρδιά της ευρώπης. Έχει αποδείξει ότι σε τέ-
τοιες περιπτώσεις "δε θέλει να ξέρει", γιατί η απλή
και μόνο επιβεβαίωση της πραγματικότητας της
Βοσνίας, σε όποιο μέρος του κόσμου κι αν βρίσκε-
ται όπως κι αν λέγεται, θα ήταν η αρχή του τέλους
για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό: κάμποσες χρυσές
σελίδες του θα βάφονταν κόκκινες από το αίμα αυ-
τών, πάνω στους οποίους χτίστηκε και συνεχίζει να
χτίζεται. Κι αλήθεια, υπάρχει έστω και ένας αφε-
λής που να πιστεύει ότι υπάρχει σκηνοθέτης δια-
τεθειμένος να θίξει όλα τα παραπάνω μέσα από
μια ταινία; Όχι, ο κινηματογράφος δε σπκώνει τό-
σα γκάζια, οι σκηνοθέτες άλλη δουλειά έχουν μά-
θει να κάνουν, κι οι θεατές άλλα έχουν συνηθίσει
και θέλουν να βλέπουν.

Είναι ζήτημα εμπλογής. Για όλους...

Αν αξίζει που προβλήθηκε αυτή η ταινία στην ελ-
λάδα, είναι γιατί ακόμη και σήμερα υπάρχουν κά-
μποσα επώνυμα κι ανώνυμα καθάρματα που δε δι-
στάζουν να δηλώνουν την αμέριστη συμπαράστα-
σή τους στον "αγωνιστή Κάρατζιτς που είναι θύμα
των αμερικάνων". Είναι πολύ μθάνο να την είδαν
κι είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο πως θα τους
σκηώθηκε η τρικά. Είναι κι αυτό μια ικανοποίηση,
ελάχιστη...